

Gerrit-Ka

DOOR CO VAN DER STEEN-PIJPERS

Bonk-bonk! Hobbeldebobbel, bonk-bonk! Achter op de fiets van Joost staat een hok. Een hok met tralies. En in dat hok zit een kauwtje. Dat is een grote, zwarte vogel, met grijs aan z'n kop, net of hij een mutsje op heeft. Hij heet Gerrit. „Gerrit-ka!” roepen de jongens. Een hele poos heeft Gerrit bij Joost gewoond. Hij sliep in de schuur, en overdag hipte hij in de tuin. En nu mag het opeens niet meer. De vader van Joost heeft sla geplant, en andijvie. En Gerrit heeft alle jonge blaadjes heerlijk opgepeuzeld. Nou, en dat mocht niet. Nu moet hij naar een andere baas. Naar een andere tuin, waar géén sla is en géén andijvie. Hij begrijpt er niets van. 't Was toch zo lekker. Maar 't is wel prettig in de nieuwe tuin. Er staat een héél hoge boom. Gerrit springt van de ene tak op de andere, tot hij in 't hoogste topje zit. Nu lijkt het een beetje op vroeger, toen hij nog vliegen kon. Toen had hij geen takken nodig. Toen vloog hij zomaar de wijde, blauwe lucht in. Maar de mensen hebben een stukje van z'n vleugels afgeknipt. Nu kan hij alleen nog een beetje fladderen. Boven in die boom kan hij tenminste ver kijken. En als andere kauwtjes overvliegen om naar hun slaapplaats te gaan, roept hij net als zij: Ka, ka!

Op een keer komt Joke in de tuin. Ze heeft plantjes meegebracht. Die zet ze keurig op een rijtje in de grond. Gerrit gaat op het hek zitten. Hij kijkt naar Joke. Hij wacht tot ze klaar is en dan springt hij haastig van het hek en trekt met z'n sterke snavel alle plantjes er weeruit. Een leuk spelletje vindt hij dat. Joke niet. „Stoute Gerrit!” zegt ze boos. Ze laat de plantjes liggen en gaat bloemen plukken om in een vaasje te zetten; rode en gele en witte. Dat kan Gerrit ook! Hij hipt de tuin door en trekt alle bloemen er af, de rode en de gele en de witte. Joke huilt. En dan is er opeens weer het hok met de tralies. Gerrit wordt er in geduwd. En dan gaat het weer: bonk-bonk, hobbeldebobbel over de straatstenen. Hij mag bij zijn nieuwe baas niet blijven. Daar begrijpt hij niets van. Nu komt hij in een klein tuintje. Daar staat geen sla en andijvie. Daar zijn geen mooie bloemen en er is geen hoge boom. Dat is wel jammer. Er is alleen een grasveldje. Op dat grasveldje een box. En in die box een klein kereltje: Janneman. Gerrit vindt het best prettig op dat grasveldje. Er zitten een heleboel dikke wormen. Daar houdt hij zo van! Hij hoeft maar in de grond te pikken en hij heeft er al een. Hij smult tot z'n buikje helemaal dik is. Dan stapt hij naar de box. „Ka”, zegt hij, „ka, ka!” Janneman gooit z'n speelgoed weg. Hij kruipt naar de rand van de box om naar dat vreemde beest te

kijken. Hij steekt allebei z'n blote pootjes naar buiten. — Gerrit ziet het. Hij denkt dat het kereltje met hem spelen wil. En met z'n harde snavel pikt hij zomaar in de rose teentjes. Het bloedt! Janneman gilt van schrik en pijn. 'n Boze man slaat Gerrit. En nog diezelfde dag gaat hij weer op reis.

Hij is er verdrietig van. Het is zo moeilijk om te weten wat er bij de mensen nu wél mag, en wat niet! Maar nu zal het wel beter gaan. Hij komt bij een oude dame met een lieve stem. Ze zegt: „Hier mag je áltijd blijven. Ik zal je wel alles leren.”

Als hij aan de aardbeien wil pikken waarschuwt ze: „Gerrit, pas op hoor! Die zijn van 't vrouwtje.” En heus, dan begrijpt hij het al een beetje. Maar... op een keer laat mevrouw de naaidoos in de tuin staan. Gerrit kijkt er in. Wat een prachtige glinsterdingen. Een vingerhoed..... een haakpen..... een schaar... Gerrit is verrukt. Eén voor één haalt hij al die dingen uit de doos en brengt ze op een fijn plekje in de tuin. Een plekje dat niemand weet. Als de tuindeuren openstaan, haalt hij binnen nog meer. Een vulpen... een lepeltje... En mevrouw maar zoeken. Het duurt bijna een week voor ze alles vindt. En dan weet ze meteen wie de schuldige is. Ja, en nu wordt het moeilijker. Ze houdt van Gerrit. Ze heeft beloofd dat hij blijven mocht. Maar dit is toch te lastig. Ze denkt en denkt... Opeens weet ze het. „Je hoeft niet weg”, zegt ze tegen Gerrit. „Je gaat op het dak van de schuur. Daar kun je niet af. En je hoort toch bij ons!” Het dak van de schuur is plat. Er ligt grind. Maar er staan geen bloemen. Er is geen gras. Als Gerrit in de grond pikt vindt hij geen lekkere wormen.

Nee, Gerrit vindt het akelig op die schuur. En als de kauwtjes overvliegen roept hij verlangend:

„Ka, ka!” Hij wil mee. Hij hoort niet bij de mensen. Hij slaat met z'n vleugels. Wat is dat? Ze zijn groter geworden. Ze dragen hem weer. Voorzichtig vliegt hij rond boven de schuur. 't Gáát! Hij gaat verder. Hij vliegt van boom tot boom. Telkens rust hij even. Maar als er weer kauwtjes zeilen langs de lucht, vliegt hij mee naar de hoge bomen waar de slaapplaatsen zijn. De oude mevrouw merkt het de volgende dag. Ze vindt het niet erg. Want ze weet: een vogel kan pas echt gelukkig zijn als hij vrij is.